

Ömrünün Işığında Kelebek

– GülsenTunçka · 28 Ekim 2013

İsmin de adı konulmamış lehçesinde bir oyun!

Öncesi ses verilip
Sonrasın da suspus olan
Müşkülâtında sekteye uğrayan
Sinesin de bir devranı değer pul.

Ömre el verilirken sevdanın
Mırıltıları davet yar niyetine olsa da
Nedense duyulmazmış çağrılarında feryadı.

Kuytusundan çıkılamazmış
El pençe ruh tutsağı sevda sokaklarından.

Açılan yollar geniz yakarmış canan niyetine
Hercaisinde menekşe olurmuş
Görülen ağır aksak rüzgar güllerinin.

Hele esinti keşişlemeden
Birde karayel olunca
Masum kelebek sarsılarak zar ağlarmış
Ballı zehirden zül akarmış esrik sızısına.

Sevgisinde nakış olacak sanılan
Göktaş dşürölünce en tepelerden.
Nazik kanatlar zedelenirmiş
Sert dokunuşun vurdum duymazlığından.

Oysa, hazırmış sevisinde nazenin kelebek!

Her bir kanat çırpışım kadar yar olurum
Gönlümün orta kalp haresi
Renklenirken bir dolu
Ama yalnız yar diye düşünmüş kendince.

Sevgili sanılanın iması ürkütmeye görsün
Serçe çırpınışı sevgiliyi.

Siluetin de ki bahar kanatlar
Sonbaharına nasıl dönüşmesin ki
Dar akışında aşkın köşe bentlerinden.

Dökülürken mısra mısra sine
Medet umar sevdasının ulaşılmaz koynundan.
Ayrılsa kardelen güneşinden
Kifayetsiz kalacağını bilir de geçer.
Ömrünün ışığında kelebek
Bir gün fazladan yaşayacağını bilse!

Acaba
Gözlerini kapayıp yar zehrinden
Yitercesine içip de seçer miydi?